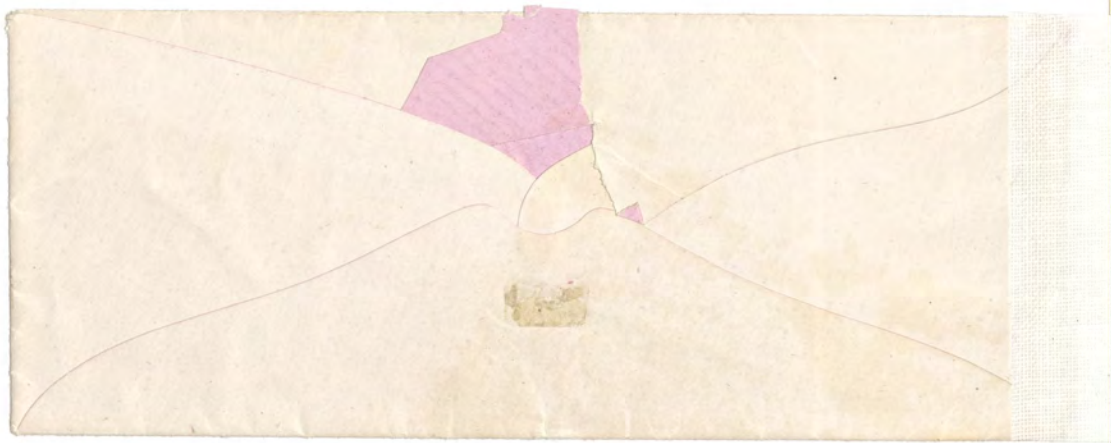

24

Demoiselle Wilhelm. Kempe

Stockholm

Amor och en Gracie

En lysningsfaja

Det var helt nys. De tåka Gracieer gingo
 För ro skull in till en myrtealund,
 Men der bland blommorna helt tvärt de fingo
 Se Amor sjelf. En tog han fatt på stund.

Och slog kring hennes lif en rosenkedja,
 De andra flydde; hon stod bunden kvar,
 Och gret och bad, det hjälpte ej att bedja,
 Ty bojan utaf Hyman ofvuren var.

Men Amor log med purpurmund och
 sade:

Var inte rädd, så skall jag vara snäll,
 Säg mig uppriktigt om du alltid hade
 Min vän, så fastli roligt som marskell?

30
Du slipper nu va' djupt för fruar niga,
Ty sjelf, mitt vackra barn, skall du bli fru.
Du slipper sitta på din stol och tija,
Af jur deence, nehej! nu talar du!

Bland idel karlar får du föra ordet,
Fast ena en dame, och rådnar ike mer,
Och som värdinna sjelf vid middagsbordet
På hvem du vill, du utau kländer ser.

Öfver i skuggan af de ömma tauter
Du bly, och hafven nu behöfver gå;
Öfver följa mamma jent åt alla kauter,
En nädig mamma sjelf blir du också.

Med ej få skämt blott jag dig ville fäste,
Jag kände nog din lilla hemlighet
Och du skall honora få, den allrabäste
Och lycklig bli, ty du förtjener det.

Nå . skall jag fastare min kedja
knappa?

Ja hur du vill, ditt hjerte tvings ej.
Skall jag dig åter till Din mamma slappa?
Da lof hon blygt, och svarade:

Ahnej!

